

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VENA A 2 CUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ACTUALITATS.

—No ho veu? ya li deya que *tarde ó temprano* tornaríam á ohir misa á n'als Trinitaris.

—No m'en parli; jo si continuem aixís, espero tornar á veure repartir *la sopa*.

COSAS QUE SEMPRE 'S VEUHEN

y cosas que sempre 's diuhen.

Se véu al pujar una situació que uns quans cridan y una pila callan: que molts esperan algo en favor del país, y molts altres algo en favor de la seva panxa: que un gran número observan y estarrufan lo nas per naturalesa, puix aixís com l'instint del gos es burdar y 'l del camell ajéures perque l'hi posin la carga ab major comoditat, hi ha homes que tenen l'instint de desconfiar de tot y de mirarse sempre las cosas pèl cantó mes lleig.

Aixó succeheix durant lo dia y en lo café: si algú murmura l'hi adverteixen que la policia vá endoyna ab las orellas dretas, y que la nova situació no es com l'antigua: calla per lo tant lo murmurador y la nit avansa.

Un cop fosqueja, entréu en una casa y sentiréu lo següent diálech:

La dona:—Mira Batista, D. Tomás, lo consignatari de aquí al costat y D. Gayetano, 'l bacallaner de mes avall, fan lluminarias; ab aixó 'm sembla que no podém fernos coneixe, y...

Lo marit:—Bè mira, aixó es cosa vostra: á mí tant se m' en dona que governi en Pere com en Pau, y encare que crech que d' aixó no n' hi ha per quinze dias....

La dona:—Ja veurás Batista: si per cás, de aquí á quinze dias tornarem á ferne... en sustancia, un parell de ralets d'oli...

Y naturalment, un parell de ralets, y un parell de duros també, ¡quí será que no 'ls sacrifici al sol que surt!..

Al vespre passejantse pèls carrers:

Un partidari de la situació:—¡Quina cosa mes espléndida!... Aixó si qu' es espontáneo...

Un de la situació cayguda:—¡Si no haguessen treballat los arcaldes de barri, me sembla á mí que hauria sigut mes fosch que 'ls altres dias!.. Y aixís y tot, al carré de 'n Bót no hi havia ni un gresol.

Una polla: M' agradan aquestas festas, que aixís me treuhen á passeig: tant-de-bó que n'hi hagués una cada dia!..

Un treballador: Avuy no retiro fins que aixó s' apagui: demá aniré á treballar en havent esmorsat: per un quart de jornal mes ó menos, no tinch de privarme del gust de divertir-me, perqué mort jo, mort tothom.

La premsa d' oposició: Ha sigut un bunyol!

La premsa ministerial: Ha sigut magnífich!

***

L' endamá al dematí comensan las reflexions:

Un artista: Jo he figurat en política, es vritat: jo vaig fer per tal ó qual corporació un quadro representant la república: me 'l van alabar, van pagárme'l bè... y francament fins me creya qu'era jo republicà. Los principis... pero ¿qué 'n farém de un principi, sens tenir avants l' escudella y l' olla?.. Nada: demá es crich y solícito fé'l retrato de D..... Si, si: demá mateix, que algun altre no se m' adelanti...

En lo carrer del Regomir, y á casa d' un marxant d' ulleras:—Lo absoluto es lo que no es neutro: aixís vaig dirho un dia sent concejal fede.... ¡ay! are ho anava á dir.... Aquesta paraula may mes á la boca, Lluís.... (ey! mentres las cosas no cambiáhin.) Tornant al cas, com que de neutro jo 'n soch molt, en consecuencia no soch absolut en las névas ideas; y no sentne puch cambiarlas.... Nada, demá D.... rebrá un regalo: al menos que 'm fassin óbtich de la Real casa!

En lo carrer Nou de la Rambla y á casa de un armer: Jo era arcalde de barri federal, comerciant de fusells ab los milicianos y ab los.... Res: cosas del ofici. Pero 'ls sistemas cambian: lo Berdan avuy se substitueix ab lo Remington, y jo no tinch pas de quedarme com un fusell de pistó que ja ningú 'n compra.... Nada, nada: una carteta á Madrid, un regalet, una mica d' influencia, y de segur que fins podré pintar las armas reals en lo transparent del aparador.... Armas, armas, ojo cazadores!..

Las armas reals entran també dintre del mèu lema.

Pochs mesos després diu un de la situació cayguda mes carregat de bona fé que un gos de fidelitat pèl amo:

—¡Quin escándol! Fulano de tal pintor de cámara!... D. Lluís óbtich de la Real Casa, D. Domingo armer de la Real Casa, y tots avants se deyan federales... y tots....

Un admirador de D. Abelardo Lopez de Ayla, actual ministre de Ultramar, passantli pel costat, é interrompentlo:

«Una cosa es la amistad y el negocio es otra cosa.»

L'home de bona fé:—L'autor del Tanto por ciento se coneix que aquestos versos los sentia!

Llavors un periodista ministerial escriu: «Dintre de la present situació hi caben tots los homes de honradas aspiracions, y es precís que hi estigan, units y compactes com los soldats en un exércit, ab la felicitat de la patria per bandera y la disciplina per guia....»

Las discordias per xó continúan, entre-mitj se sent la Marsellesa, l' Himne de Riego ó la Martxa Real segons los cassos: los uns se desganyitan, los altres se tiran los plats pèl cap, la majoria calla y medita, ó bè calla y 's diverteix ab altres cosas.... y 'l círcul viciós continúa conservant los mateixos vicis.

Veus' aquí las cosas que sempre 's veuhen y las cosas que sempre 's diuhen.

P. K.

Are sembla que alló de la conspiració de Sevilla, eran los concejals moderats, que varen reunir-se no sabém perqué, y que han sigut destituhits per aquell gobernador.

Mentres tant las armonias ministerials continúan qu' es un gust.

La «Premsa» periódich de la situació, diu que 'ls moderats á aquestas horas deurian ja ser al seu camp, qu' es á Estella y no á Madrid.

¡Quan dihém que aixó acabarà mall!

Los lladres, vulgo carlins, han robat lo tren de Zaragoza, en las inmediacions de Viladecaballs, apoderantse dels fondos de la companyia y de 40 mil rals de particulars.

Ells no voldrian cap dels adelantos de la civilisació moderna: ni vapor, ni telégrafos.... y en quan á carrils, sí: únicament ab la mira de robarlos de 'n tant en tant.

A la plassa de la Llana hi ha un piano que se sent á totes horas.

¡No se 'ls podria dir á n' aquesta bona gent que 'l toca, que ho guardessin per l'hivern que allavoras 'ls balcones serian tancats y la musica quedaria tota per ells? Fassintho que de segur 'ls ho agrahiria 'i vehinat.

En Castells vá anar á atacar als sitiadors de la Seo de Urgell: pero van donarli una tuuda, que sembla no l' hi han quedat gayres ganas de tornarhi.

No hi ha res pitjor que fer... castells en l'ayre.

Nos entera un periódich de que á Madrid hi ha hagut un gran cambi de arcaldes de barri, pues alguns ministros se presentan en districtes de la capital.

No falta qui s' ha enfadat ab aquest motiu. Pero senyors! ¿Qué no veuhen qu' es lo sufragi, que are l' hi ensenyan de enrahonar? G...o...go...b...e...r...n...bern: go-bern!

Lo diumenje 29, la Societat d' Euterpe celebra en lo Tivoli un concert escullidíssim, destinant la suma que 's recaudi á aumentar los fondos necessaris pera la construcció del panteon, destinat al malaguanyat Clavé.

En lo número del «Eco de Euterpe» que 's repartirá hi figura una vista del projecte de monument, qu' es una obra artística de gran mèrit.

Lo programa es escullidíssim, figuranthi la primera y l' última obra del immortal mestre que será sempre estimat per Catalunya.

L' objecte de la funció y 'ls atractius de la festa 'ns permeten omitir una excitació, segurs de que la concurrencia será numerosissima.

Alguns periódichs de Madrid abogan per la abolició dels fueros de las Provincias Vascongadas.

No 'ns sembla del tot bè.

¡Ép! No s'escandalisin! Nosaltres no aboguém per l' abolició dels fueros, sino per la abolició de las Provincias.

De las cosas, lo menos posible.

PER UN GOS.

Primera part.

I.
La vaig veure que sortia del Tivoli certa nit, y prendat de sa figura com un boig la vaig seguir; mes com qu' ella no 's giraba ni feya cap cas de mi, tot encenent un cigarro m' hi vaig acostar, tossint...

II.
L' hi vaig dir sota dels arbres del Tivoli un' altre nit: —M' estimas raspeta?— y ella digué ab véu baixa que ¡Sil Y la lluna platejada tirava inmóvil sons brins cendrosos sobre nosaltres quan 'ns parlavam aixís...

III.
Veyent una papallona que voltaba prop de mi, creyent ma ditxa segura vaig dar d' alegria un crit, y tots los que allí 's trovaban —es un ximple—varen dir: y ella 'm miraba y se 'n reya y mirantme.... ¡riu que riu!...

Segona part.

I.
Portava un cop, la xicota en los brassos, un gosset que 'm vá dá una mossegada com aquell qui no fá res: jo, que estant molt poch per bromas vaig doná' al gos, tal bolet que encare sembla que 'l sento grinyolant com un inglés.

II.
Convidant á la raspeta un jorn, á pendre café ella contestá:—No... grácias, no acepto de certa gent— y 's vá girar mes cremada que un misto quan está encés...

III.
Dintre del Tivoli un dia estavam sense dir res, igual que mossols, quan ella digué ab playydera veu: —A Déu—y al-antse de prompte 's vá perdre entre la gent... ¡y desde aquell infaust dia que no l' hi vista may mes!...

IV.
Veyent un borinot negre que voltaba per prop mèu, creyent ma ditxa impossible de pena vaig dá un gemech, y la gent que allí 's trovaba deya—¡es un boig! ¡un ximple!!

V.
M' also, y al alsarme trobo als mèus péus un paperet, l' agafo, era d' ella, y deya: «Te deixo, perque conech que qui es hò per matar gossos pot matar donas també....»

à Dèu: no pensis en mi
isols Dèu sab quan 'ns veurèm!...»
VI.

La gloria de ma existencia
al veurer cambiada aixís,
desesperat y frenèlich
me 'n vaig anar cap al riu,
miro l' aigua... miro al cel...
torno à mirar cap à dius...
also 'ls brassos y després...
igiro qua y cap al lli!...

SIMON LAS EQUIS.

Lo mestre de cada senmana.
Avuy pren la lliçó, fumant un cigarrillo.
—¿Com es Pepito, que may sabs un borrall
de lo que estudias?
—¿Com ho haig de fer per saberlo?
—Fés com jo, diu lo mestre, tirant una bo-
canada de fum.
—Donchs are mateix vaig á ferho, diu en
Pepito, trayentse molt amatent una burilla que
havia arreplegat y una capseta de mistos.

Dos rasgos de confessorari, que no deixan
de ser salats:

Un pajés després de dir tots los pecats que
tenia, sense descuidarse'n un tant sols, escol-
ta compungit al confés que l' hi diu:

—Mira fill mèu, are per penitencia resarás
tres credos.

Lo pajés arrenca ab un plor molt amarch.

—¿Y are per qué ploras?

—Ay Pare, exclama 'l penitent, perque vos-
té 'm dona tres credos y jo no mes ne sé un.

***

Un altre:

Un jove sense pèl á la cara, veyent que en
la banda dels homes hi havia molta presa, pren
lo determini de confessarse per la reixeta de
las donas.

Lo capellá l'hi pregunta:

—Es casada vosté?

—No pare.

—¿Viuda?

—Tampoch.

—¿Soltera?

—Menos.

—¿Y donchs, veyam, qu' es? l' hi crida tot
d'un plegat, mentres ell molt tranquil l'hi res-
pon:

—Soch lo fadrí forner de mes avall.

CONTRA-REFRAN.

Bacallá en gran en Pere n'ha comprat
y 'l bacallá ha baixat:

y ell exclama:—Aixó ray, m' esperaré:
mes esperantse se l' hi ha fet mal bè.

Y vés, tinguéu confiansa.

en alló: ab gran paciència tot s' alcansa!

F. LL.

¿May dirian qui será 'l celebrant en la Missa
de Requiem que 'l diumenje déu cantarse en
lo Liceo?

Donchs será l' empresari si l' hi surt lo
compte.

¿Cosas aixís, haventhi ganancias acostuman
á celebrarse sempre!

—Julia, preguntava un mosquit á una po-
lla: ¿Ahont podré tenir la ditxa de véurela 'l
diumenje que vé?

—A dos quarts d'una á missa á San Jaume.

—¿Y després?

—A la una á missa al Liceo.

—Mare de Dèu qu' es devota! ¿Y després?

—A las quatre als toros.

—¿Oh! are si que veig que si no hi ha cel
per un àngel com vosté, no n' hi ha per ningú!

¡A MI M' HO SEMBLA!

Si vols formar un carli
comensas per vuydá un nap
y omplirlo tot ell de vi,
y japa noy! ja tens lo cap.

Arrancas un carbassó
d' aquells en forma de goll:
l' hi posas un mocadó
y japa noy! ja tens lo coll.

Tallas dugas pastanagas
y 'n treus fullotas y embrassos,
omplas dos quants d' argelagas
y ja tens las mans y 'ls brassos.

Prens després un barraló,
lo deixas plé de sanch d' ós,
al estrem un cinturó
y japa noy! ja tens lo cos.

Al Encant luego te 'n vas,
buscas per allá una manxa,
la fás omplir d' aygua ras
y japa noy! ja tens la panxa.

T' arribas fins al canyet
y entre aquellas amalgamas,
prens las potas d' un burret
y las fas servir de camas.

Y per acabar de un cop,
vina y pren los esclaps meus,
cubreixels de pèl de llop
y féslos servir de peus.

Després ab teya ó boscall
que avants cuidarás d' encendre,
ho cremas pèl cap-de-vall
y no 'n deixas ni la cendra.

UN POBRE HOME.

Lo célebre trágich Salvini está á punt de ca-
sarse.

Un enémich del matrimoni assegura que
aquesta es la millor tragedia que haurá execu-
tat en sa vida.

En Lizárraga ha fet penjá dintre la Seo á sis
gefes carlistas.

—¿Ja 'u veueh! ¡Penjats! qu' es com si di-
guessem sistema antich.

—¿Oh! sobre tot la conseqüencia!

—¿Qué vol dir aixó de *sevicia*? vá preguntá
una senyora al seu marit, llegint lo *Diari*, en
que deya que 'l Tribunal Supremo tenia una
causa contra 'l bisbe Caixal....

—Sevicia... murmurá 'l marit... es que 'l
tal bisbe vá fer *castrense* á un capellá de la dió-
cesis, sense la seva voluntat.

—Are 'u entench menos...

—Bè: ja veurás: vull dir que 'l bisbe vá fer
de *Senador* sense que ningú l' hagués nom-
brat....

—De *Senador*?

—Ja veurás, noya: deixemho corre, que
aquestas cosas no poden esplicarse.

Per Suissa hi passa un riu anomenat lo
Sucre.

Un d' aquests dias de inundacions, un ar-
calde, telegrafia á un altre arcalde de un po-
ble de mes avall, dihentli:

—Alerta, que 'l *Sucre* puja molt.

L' arcalde l'hi contesta:

—Com que no soch adroguer, ni comerciant
de sucre, 'm té sense cuidado.

LAS DONAS.

Son blancas?... Sort del coló!

Son altas?... Sort dels talons!

Bén formadas?... Polissons!

T'hi casas... Era il-lusió

negras.... baixas y uns bastons!

U. S.

—¿Pot haverhi un enterro ab confits? pre-
guntava un guasson á un capellá carlista.

—Si acás seria un escándol.

—Donchs miris jo 'n sé un que n'hi há, en
lo qual vostés hi prenen part.

—¿Nosaltres?

—Sísenyor: l' enterro de l' absolutisme.

—Y ahont son los confits?

—Los soldats los reparteixen.

FABULETA.

Hi havia en un galliner
un gall ab quatre gallinas,
y 'l gall era tant pervers
que sempre las perseguia.

Un dia que ellas menjavan
y ell de cap modo ho velia,
vá notarho la mestressa
que sentia s' enflaquisen,
y agafant al gall pèl coll
y recargolautli ab ira,
l' endemá vá sorti' á taula...
y las altras tan tranquilas.

Lo qui 'l mal solament fá
perque 'l mal solament vol,
al últim s' ha de trobá
que 'l mal se l' ha fet tot sol.

G.

Una anecdota histórica del Bisbe Caixal.
Un pagés esmorsant ab ell vá ferhi una pos-
ta, de un bon brenar, dihent que en menos de
dos mesos lo Terso se'n hauria tornat á Fransa.

Al cap de un mes succehia la célebre fugida
de Oroquieta, y 'l pagés aná á reclamar lo pa-
go de la posta; pero com los *caixals* tractantse
de un brená mes se l' estiman per ells, que
pèls *caixals* dels altres, vá pendre la cosa com
una provocació, y de las paraulas ván veni 'ls
insults, fins que 'l pagés vá tatarlo d' em-
bustero.

Tres dias després vá jugarli la broma de
anarse á confessar ab ell mateix, y com que la
catedral era fosca, 'l bisbe no 'l vá coneixe.

—¿Héu insultat may á cap persona religio-
sa? vá preguntarli.

—Si pare: un cop vaig dir *embustero* á un
bisbe.

—¿Aixó es un gran pecat!...

—Mes gran pecat es que 'l bisbe segueixi
confessant y absolgui als altres, sent aixís qu'
ell encare déu un brená que vá perdre en una
posta.

Sort que 'l confessorari tenia devantal, pues
lo bisbe vá fer la cristiana y evangélica acció
de tirarli una puntada de péu.

UN REGALO DE... CONVENIENCIA.

SONET.

No 'm regalis, hermosa, res de flors,
ni retratos, ni pèl, ni un medalló
á fé de Dèu, no 'm donguis res d'aixó,
si vols continuar nostres amors.

Si vols tranquilat per nostres cors
regalam una cosa molt milló,
y encare que dirás: —«No fá senyó»
me farás lo favor dels grans favors.

Y en cambi cap mes noya 's trobará
mes mimada que tu. Cent rigodons
que las granotas hi podrán cantá
te prometo ballar en cent salons...
Mes necessito per pogué'm mudá
que 'm regalis, hermosa... uns *pantalons!*

U. R.

CANTARELLAS.

La minyona ab qui festejo,
miréu si es original...
es tant lo qu'ella está grassa,
que fins tè gras lo parlar.

Que dech tenir molta son
diu-, perque faig tants badalls,
molta son? Res de aixó, noya,
lo que tinch es molta fam.

P. B.

Dius que tens *garbo* y que 'l mostres
quan caminas: sí, ja, ja...
garbo no, ¿sabs lo que semblas?
una gran *garba*... d' aulfals.

S.

Avuy dia, nena mèva
sols desitjo dugas cosas,
ser duenyó del teu amor
y que 'ls carcas sigan fora.

A. O.

Jo aquí, rebent la serena,
tu à dalt rebent mas cansons,
ó baixa, al instant morena
ó bè obram los finestrons.

J. R.

QUENTOS

Un rector de poble predicava un dia als seus feligresos, y per ferlos comprendre lo que es lo cel, com qu' eran tots pagesos, parlantlos d' aquell loch de ventura 'ls deya:

—Figuràuvos que hi ha taronjas grossas com aquest temple, y rahims que cada grà es com una bóta de set cargas.

—¡Mosca! diu un pagés; allí sí que posant aixeta á cada grà tindriam ví per tot l' any.

Un asistent vá á una farmacia á buscar una medicina. Lo practicant lo despatxa, y al donarli l' ampolla diu lo sorge:

—¡Cuánto vale?

Després de rumiar una estona, com de costum l'hi diu:

—Ocho cuartos.

Lo soldat:

—¡Mardita zea la miseria! Ponga ozté hasta un real.

EPIGRAMAS

—¿Per qué per dos tens amor?
vaig preguntá á una coqueta,
y 'm respongué satisfeta:
—Perque es l' am. ab que pesco or.

—¿Com es que vas tant muda?
hi dit á un; casi conech
que aquest trage no es pagat:
y ell molt fresch m'ha contestat:
—Jo sols porto lo que dech.

A. DE LA F.

Un senyor molt gros de panxa,
que sempre vá pels Encants,
há comprat per pochs pinsans
D. Quijote de la Manxa.
—Si qu' es sort, digué un tal Trulls,
ja es un cas escepcional...
—Si, pero veurá: té un mal
que hi faltan uns doscents fulls.

P. M.

La noya de D. Pasqual
duya fá dos ó tres dias
un tomo de poesias
dessota del devantal.
Son pare, home de rigor
l'hi diu:—¿Qué hi dus aquí filla?
y contesta ella senzilla:
—«Lo desengany del amor.»

T. DE R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, los ciutadans Un Tirinaniunas, Dos parayguas foradats, Ceidoni Ploramicas. Un ganxet, Mico Riós, Escarxofa, Osiec G., y Barret vell.

Las demás que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedán mencionats, no poden insertarse per fluxas, fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadada Sepitrong. Es digue de aprofitarse l'últim quiento.—Sabir. Y la pregunta de veste.—X. de cal E. Dimonis. Lo seu geroglífich para la composició té l'inconvenient de las Retras partidas.—A. S. Ll. Insertarémi las fugas.—Sanch y fetjo. Y l' seu geroglífich.—Cassadó de llebras. L' últim quento 'l guarderém per ferne una cosa mes estonsa.—Celdoni Ploramicas. Anagramas y tot lo que es joeh de combinació, es en vostès molt apreciable: lo altre fluixejá.—A. Are sí qu' está bè.—Un argenter. Aprofitarémi ab gust alguna cosa.—Llargandeixet. Idem, idem y particularment los geroglífichs.—Dos parayguas foradats. Idem fugas y geroglífich.—Frare L'ech. Idem lo que 'ns envia, y algun epigrama.—Denteta. Utilisarémi lo salt del caball: lo demás encare que bèn versificat, fluixejá.—Faust y Margarida. Insertarémi algun problema.—Vicentó. En la poesia hi ha cosas bonicas entre mi' de un desatinyo general: hi ha aprofitable un epigrama y

una cantarella.—Prussia catalá. Y de veste no mes que'l geroglífich.—Ciudadans O' Conell, R. R. R., Pep Botella, Ferré de tall, Estripa quientos, Cucarino de Reus, Crapaud, F. Torres, D. Vicente y C.ª, Gall inglés, Pasalvioli, J. Grabalosa y B., Sabatarada tarraçense, Curripia, Llampió de B., Koba, Rabiola, D. Ringu, Dos B. B. T. Eorich Xarau, Un de Reus, Un enemich dels carlins y Un Tirinaniunas. Lo que 'ns envian no 'ns serveix.—Joan Llopert. No 'ns serveix mes que una pregunta: en quan al article pot probar d' enviarlo.—P. R. de Vilanova. Aprofitarémi lo quento.—Escarxofa. No podém aprofitar mes que un geroglífich.—Ramon Joan y Francisco. Home vosté es molt burro y una mica massa presumit.—Simen del Orni. No 'l podrém complaure, perque l' original nos agrada molt mes.—Ciudadans Cardenaticio, Magarrinyas, Dos sibochs, y Hereubet del Pobre. Fora de lo insertat no podém aprofitar res mes.—Dos escamats. De vostés sí que encare 'ns queda una tortura.—Pobre home. Encare que desalinyat hi ha cosas boniquetas.—Un petat. Idem, idem: mirarémi de complaure'l.—Un fill de M. Angot. Utilisarémi dugas cantarelitas.

SOLUCIONES

que corresponden á lo insertat en lo último número de la Campana.

- FUGA DE VOCALS:**
Pica un picadó ab la pica á un toro y picá no vol; y ell d'aixó está tant picat que hasta picaria 'l sol.
  - FUGA DE CONSONANTS:**
La mará mana ballá á la Marta la sardana: acabat hasta cantá macas marxas catalanas.
  - ANAGRAMA.**—Sel.—Tés.—Est.—Ets.
  - PROBLEMA ARITMETICH.**—Edat del pare 51 anys: del primer fill 24; del segon 19, y del tercer 9.
  - TORTURA CEREBRAL.**—Es que 'l cassador se deya vivas.
  - PREGUNTA 1.ª**—En que tenen Cel-obert.
  - PREGUNTA 2.ª**—Espárrag-uera.
  - XARADA 1.ª**—Re-ser-va.
  - XARADA 2.ª**—Pas-sa-temps.
  - ENDAVINALLA.**—Estel.
  - GEROGLIFICH.**—Ab gran paciencia, tot se fá bé.
- Ha endavinat todas las soluciones lo ciutadá X. Y. Z.: todas menos la 2.ª. Que-hi-fas: menos las 2 y 6, O' Connell: menos las 2, 6 y 9, B. G. M.: menos las 2, 7, 9 y 11, Ceidoni Ploramicas: menos las 2, 6, 7 y 9, Frare-lech: menos las 2, 4, 6 y 7, Dos escamats: las 1, 3, 4, 5, 8 y 11, R. R. R. y Met-Xich: las 1, 3, 5, 8, 10 y 11, Mico Riós y Denteta: las 1, 3, 4, 5, 8 y 9, Escarxofa: las 1, 3, 8, 9, 10 y 11, Pajés de Pedraibos: las 3, 4, 5, 8, 10 y 11, Faust y Margarida: las 1, 3, 8, 10 y 11, Un Tirinaniunas y Pep Botella: las 1, 5, 8, 9 y 10, Xacolate sense C.: las 1, 5, 8, 10 y 11, Vicentó: las 1, 3, 8 y 10 Prussia catalá y Ferrer de Tall: las 1, 5, 10 y 11, Cap de Timbal: las 1, 10 y 11, Miquel XI: las 4, 5 y 10, Estripa quientos: las 3 y 4, Joan Llopert: y finalment la 11 no mes, M. Sabaté.

TORTURA CEREBRAL.

¿Pot trobarse pláner y divertiment en lo pesar?
¿Qui es en tot cas que n'hi troba y molt?

JOAN LLOPART.

FUGA DE VOCALS Y CONSONANTS.

o .ó .o .o .o .ó .ó
s . s . s . . s . . s
y . o . . o . . ó . o . . . o . o . o
• l . l . l . . l . l . l .

DOS PARAYGUAS FORADATS.

PREGUNTAS.

1.ª De cada mont, ¿quin poble de Catalunya pot formar-se?

DOS ESCAMATS.

2.ª ¿Quantas horas toca un rellotje en un dia?

D. B. B. T.

ANAGRAMA.

En los temps que are corrim molta hu hi ha pels camins, y ab la plaga dels carlins sino dos, tres lo que tens.

Quatre 'm llingueren un dia per haber escrit dos mots: ¡papa aquí lector! ¡porfia! quatre lletras, quatre tots.

PERE SISTELLÉ.

PROBLEMA ARITMETICH.

Buscar un número que anadinti la meytat y son ters y son quart, donga per resultat 100.

X. BOIX.

XARADA

I.
(A MON AMICH P. MATALASSÉ.)
Prima-primera
ab la tres-quinta,

vareig tres-quarta
jvés qui 'u diu
Pero 'l tres-versa
que sempre crida,
va dirme qu' era
tot de familia:
jo 'u concé beixo
perque ell ho diga:
pro está dos-versa
de ser tranquila
tot y 'l sé noya
hu-hu invertidas.

Vaja Perico
si vols barrina:
si no l' encertas,
podré bèn dirte
qu' ets un cap vert
de mala espina,
igual que un tersa
dos invertida.

PERE BOTERO.

II.

Segona-prima-segona
ab en prima 's vá casar,
puig era una tal persona
que á dos-tot va enamorar.

PAU DOLS TIMBALS.

ENDAVINALLA.

Trenca-closcas.

A n' á mi m' usa tothom
y no m' usa may ningú,
faig lo bó y faig lo dolent,
y tot barco á popa 'm dú.

VICENTÓ.

(Las soluciones en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓ

en favor de las víctimas del vapor
«Express.»

May nos cansarém de excitar la caritat de nostres lectors en favor de las víctimas del vapor «Express» y sas familias.

Es un deute que Barcelona liberal té contret y que déu pagar: es un deber que imposa la desgracia, als may desmentits sentiments humanitaris del poble barcelonés.

Antes de ahir tinguerem la satisfacció de veure que 'l primer que acudí á nostre reclam, fou un individuo de la honrada classe obrera.

Mes tart un pobre venedor de LA CAMPANA, ab los ulls cuberts de llágrimas hi destiná una tercera part de sas ganancias.

Que no s' estiga ningú de imitar aquests consoladors exemples, que no perque la limosna del pobre dega ser pobre també, es per xo menos rica de sentiment y de bona voluntat.

Veus' aquí are lo resultat en lo primer dia de la suscripció que continúa oberta en la llibrería de Lopez Bernagossi, y quals llistas anirém publicant en lo número de cada dissapte:

Redacció de LA CAMPANA.	100 rs.
Sibillá (obrer).	6 "
J. O. Bartumeus.	10 "
Joaquin Danchs y Laribal.	40 "
Un liberal cristiá.	4 "
Francisco Clavé y Camps.	8 "
Anton Oliveres (obrer).	2 "
Crileri (marino).	10 "
Luis Font.	100 "
Francisco Pascual (venedor de perió-	
dichs.	4 "
Mateo Cué.	20 "
10 empleats d' una casa de comers	
(R. F.)	20 "
José Monistrol y Juando (obrer).	2 "
Un litografo.	4 "
F. M. T.	4 "
Una viuda.	20 "
Un lector de LA CAMPANA (obrer.)	4 "

Suma. . . . . 358 "

(Se continuará.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAUFO, 14.
Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.